

עפ"א 33119/05/22 - מדינת ישראל נגד עלאם מחאגנה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 33119-05-22 מדינת ישראל נ' מחאגנה

בפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל

מדינת ישראל

המערערת

ע"י ב"כ עוה"ד זיו דניאל

נגד

המשיב

עלאם מחאגנה

ע"י ב"כ עוה"ד אסדי מועמר

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט אהוד קפלן) בתיק המ"ש 44235-02-22 מיום 9.5.22 (להלן: "**ההחלטה**") לפיה התקבלה בקשת המשיב להארכת מועד להישפט לפי סעיף 13 לחוק העבירות המנהליות, התשמ"ו-1985 (להלן: "**החוק**").

2. המשיב נתפס ביום 8.6.2020, בצומת אחיטוב, על ידי פקחי המועצה לענף הלול, כשהוא מוביל 7,260 ביצי תרנגולת, ב- 246 תבניות שבכל אחת מהן 30 ביצים (להלן: "**הביצים**"). המשיב הוביל את הביצים מהכפר אום ריחן שבשטחי הרשות הפלשתינאית, לתוך שטח מדינת ישראל, ללא תעודת משלוח כנדרש בדיון, כשהן לא מוינו בתחנת מיון, אינן ארוזות באריזה סגורה, אינן מסומנות בתאריך אחרון לשיווק, אינן מוחתמות בחותמת של קבלן מורשה לשיווק ביצי מאכל וכל זאת בניגוד לתקנות 15(ה) ו-45(1) לתקנות המועצה לענף הלול (הסדרת ייצור, מיון ושיווק) התשכ"ח-1968 (להלן: "**תקנות ענף הלול**").

המשיב נחקר באזהרה על ידי חוקר המועצה לענף הלול ובחקירתו הודה בכל האמור לעיל וטען כי הוא פגש בצומת ברטעה אדם ששמו מוחמד, אשר העביר לו את הביצים ואמר לו שמישהו יתקשר אליו כשהיה בדרך לטייבה ויגיד לו לאן להביא את הביצים. המשיב הוסיף ואמר בחקירתו הנ"ל, שמוחמד אמר לו שהבחור שייקח ממנו את הביצים ישלם לו על ההובלה.

3. בעקבות כך הטילה המערערת על המשיב קנס מנהלי קצוב, בהתאם לחוק ולתקנות, בסך של 10,400 ₪ (להלן: "**הקנס**") ושלחה למשיב - לכתובת אותה ציין המשיב בהודאתו - הודעת קנס, בדואר רשום עם אישור מסירה. דואר ישראל החזיר למערערת את ההודעה בציון "**לא נדרש**". לאחר שהקנס לא שולם, הוא עבר לגבייה למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות (להלן: "**המרכז**").

המרכז שלח למשיב דרישת תשלום בדואר רגיל ומשזו לא נענתה, נשלחה, ביום **27.12.21**, דרישה נוספת, בדואר רשום, לאותה כתובת, שהמשיב אינו מכחיש שהיא אכן כתובת מגוריו. גם דרישה זו לא נענתה.

4. ביום 20.2.22 הגיש המשיב לבית משפט קמא בקשה להישפט (להלן: "**הבקשה**") בה טען שהוא לא קיבל את

הודעת הקנס וגם לא את הדרישה לתשלום וכי נודע לו על החוב, לראשונה, לאחר שהוא נכנס לאתר האינטרנט של המרכז. **לבקשה לא צורף תצהיר, או מסמך כלשהו.**

5. ביום קיים בית משפט קמא דיון בבקשה ובסיומו האריך למשיב את המועד להגשת בקשה להישפט והורה למערערת להגיש כתב אישום תוך 45 ימים.

בית משפט קמא השתית את ההחלטה על **טענת ב"כ המשיב** לפיה קיימים ביישוב אום אל פחם בו מתגורר המשיב, **עשרות אנשים** בעלי אותו שם פרטי ואותו שם משפחה וקבע, כי בהיעדר ציון מספר תעודת זהות על אישור המסירה, אין וודאות שהודעת הקנס או הדרישה הגיעו לנמען הנכון וכך כתב בית משפט קמא:

"במצב דברים זה, משלא צוין על המעטפה שם רחוב (כנראה כי אין שם רחוב) - הייתה חובה לשולח לציין את מספר תעודת הזהות של הנמען וזאת כדי שפקיד המסירה יוכל לוודא שהאדם שסירב לקבל את המסמך הוא אותו אדם שהמסמך נשלח אליו ולא אדם אחר עם אותו שם. ניסיון החיים מלמד שבכל שכונה באום אל פחם ישנם עשרות אנשים בעלי אותו שם פרטי ואותו שם משפחה, וללא מספר זהות אין וודאות שהמסמך שקבלתו סורבה, סורב על ידי הנמען הנכון. במצב דברים זה, אין מנוס אלא להיעתר לבקשה ולהאריך את המועד להישפט וכך אני מורה..." (ההדגשות אינן במקור).

על כך הוגש הערעור.

6. ביום 30.6.22 התקיים בפני דיון בערעור, במהלכו הבהרתי לב"כ המשיב את הקושי שבאי צירוף תצהיר לבקשה ובאי הבאת ראיה כלשהי, לאחר נטען בבקשה.

בסיום הדיון הפנה אותי ב"כ המשיב לארבעה פסקי דין, כפי המצוין בפרוטוקול, אך בעת שניגשתי לכתיבת פסק הדין לא עלה בידי למצוא את אותם פסקי דין במאגרים המשפטיים. לפיכך, ניתנה על ידי החלטה (ביום 30.6.22) ובה ניתנה לב"כ המשיב הזדמנות לסרוק את פסקי הדין לתיק בית המשפט, עד ליום 1.7.22.

7. ביום 3.7.22 הגיש ב"כ המשיב הודעה דחופה על המצאת מסמכים, אליה צורף חלק מפסקי הדין שהוזכרו על ידו כאמור. בנוסף, צירף ב"כ המשיב (ללא בקשת רשות מבית המשפט) תדפיסים שהוא כינה בהודעתו **"אסמכתא של תוכנת המחשב"** (להלן: **"האסמכתא"**), שלטענתו מראה שקיימים אנשים נוספים באותו שם, בשכונת מגוריו של המשיב, באום אל פחם.

אפשרתי למערערת להגיב וכעת הגיעה העת למתן פסק דין.

דין והכרעה

8. דין הערעור להתקבל.

כאמור, המשיב לא צירף תצהיר לבקשה ואף לא כל מסמך שיש בו כדי לתמוך בנטען בה; לא הובאה בפני בית משפט קמא אף לא ראשית ראיה לכך שבשכונת מגוריו (אשר צוינה במסגרת הכתובת אליה נשלחו ההודעה והדרישה הנ"ל) גרים אנשים נוספים בעלי שם זהה.

יובהר, כי השאלה כמה אנשים בעלי אותו שם, אם בכלל, מצויים במקום יישוב כלשהו או בשכונה כלשהי, איננה נמצאת בדיעתו השיפוטית של בית משפט. הטענה לפיה דבר דואר הומצא לאדם הגר בשכונות לנמען, במקום לנמען, בשל זהות שמות, היא טענה הצריכה הוכחה ולכל הפחות - ראשית ראיה.

9. יש לזכור, כי קיימת חזקה בדין, לפיה דבר דואר אשר נשלח בדואר רשום נמסר למענו. לענייננו רלבנטית תקנה 15 לתקנות ענף הלול, אשר קובעת כי: "הודעה או מסמך אחר שיש להמציאו לאדם לפי החוק, ניתן להמציאו במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני אדם; היום העשרים לאחר המשלוח כאמור, יראה כתאריך ההמצאה, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או המסמך מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלם" (להלן: "חזקת המסירה").

עוד יש לומר כי החזר דבר דואר בציון "לא נדרש" נחשב כמסירה וכי המשיב לא הוכיח שהוא לא דרש את המסמך "מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלם" לעניין סתירת החזקה ראו: רע"פ 9129/10 גדעון הולר נ' מדינת ישראל (28.12.2010).

יש להדגיש, כי חזקת המסירה איננה מותנית בציון מספר תעודת הזהות של הנמען, בנוסף לכתובת. עם זאת, במקרים בהם כתובתו של הנמען איננה כוללת שם רחוב ומספר בית ואף קיימת הוכחה כי באותו יישוב, או באותה שכונה, מתגוררים אנשים נוספים בעלי שם זהה, נחלשת חזקת המסירה ולעיתים אכן יש מקום לקבוע כי בהיעדר ציון מספר זהות, קיים ספק בדבר ההמצאה לנמען.

לא זה המקרה שבפנינו, בו (כאמור) לא הייתה בפני בית משפט קמא אף לא ראשית ראיה אשר סותרת את חזקת המסירה.

10. בנסיבות אלה, בהן לא היה בפני בית משפט דבר אשר יש בו כדי לסתור את חזקת ההמצאה, היה על בית משפט קמא לקבוע כי ההודעה והדרישה הומצאו כדין ולהוסיף ולבחון האם יש מקום להארכת המועד, בשיקול דעת בית המשפט.

11. אבהיר, כי אין באסמכתא שהמציא המשיב, לאחר הדיון, כדי לסתור את חזקת המסירה; ראשית, ב"כ המשיב לא ציין מהיכן נלקחה אסמכתא זו. לא ברור באיזו "תוכנת מחשב" מדובר, אין באסמכתא ציון שהיא נלקחה מאתר

רשמי כלשהו ולא מצוין בה לאיזה מועד היא מתייחסת.

אם ניתן ללמוד משהו מהאסמכתא, הרי זה שלכל היותר, מצוין בה שם של אדם אחד, בנוסף למשיב, באותה שכונה, ששמו הפרטי ושם משפחתו זהים לשמו של המשיב. בוודאי לא ניתן ללמוד ממנה, כי בשכונה בה מתגורר המשיב או אף באום אל פחם, כולה, מתגוררים עשרות אנשים בעלי שמות זהים, כטענת ב"כ המשיב וכקביעתו של בית המשפט קמא.

בנוסף, כפי שציננה המערערת בתגובתה, ככל שאמנם קיים בשכונת מגוריו של המשיב, אדם אחד נוסף, בעל שם זהה, היה על המשיב לצרף תצהיר שלו ותצהיר של אותו אדם לפיו לא התקבלה אצלו, במועדים הרלבנטיים, כל הודעה מהדואר בעניין דברי דואר רשומים שנשלחו אליו, אשר הוא נמנע מלקחת אותם מהדואר.

לפיכך, אין מקום להאריך את המועד מחובת הצדק ולכן יש לבחון האם יש מקום להארכת המועד, בשיקול דעת בית המשפט. בחינה זו נעשית בשים לב לסיכויי הגנתו של המשיב ולאחר שעיינתי במסמכים שצורפו להודעת הערעור ונתתי דעתי לגרסתו של המשיב עצמו, לא מצאתי שהם מצדיקים הארכת מועד.

12. כאמור - המשיב נתפס "על חם" כשהוא מוביל את הביצים. המשיב לא הכחיש את ההובלה הבלתי חוקית של הביצים, אלא הודה בה, בחקירתו. גם בדיון בערעור, שהתקיים בפניי חזר ואמר ב"כ המשיב (בנוכחות המשיב, אשר ישב באולם) שהמשיב אכן הוביל את הביצים, אך טען (כפי שטען המשיב בחקירתו) שהוא הוביל אותן עבור אחר.

טענה זו איננה מהווה טענת הגנה מפני העבירות המיוחסות למשיב, שכן, על פי התקנות, עצם החזקה בביצים בלתי מוחתמות והעברתן ממקום למקום ללא תעודת משלוח, מהווה עבירות על פי התקנות וניתן להטיל בגין כך קנס מנהלי, בהתאם לתקנות העבירות המנהליות (קנס מנהלי-תוצרת לול), התשע"ט-2019.

13. לפיכך, לא יהיה בדחיית הבקשה להארכת המועד משום עיוות דין והיה על בית משפט קמא לדחותה.

14. לאור כל האמור לעיל, אני מקבלת את הערעור ומורה על דחיית הבקשה להארכת המועד.

מעבר לנדרש אומר, כפי שאף ציינתי בפני ב"כ המשיב בדיון, כי פתוחה הדרך בפני המשיב להגיש למרכז בקשה מנומקת ונתמכת באסמכתאות, להפחתת ריביות וקנסות והמרכז יפעל לפי שיקול הדעת המוקנה לו.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, ו' תמוז תשפ"ב, 05 יולי 2022, בהעדר הצדדים.